

Links in München?

Gastcolumn

Columns - 12 september 2002

(12 september 2002) In München is fietsen een politiek statement. Of je hoort bij de zelfmoordactivisten die zich per fiets door de stad verplaatsen of bij de automobilisten die op ze jagen. Wellicht zelfs bij beide partijen, maar dan niet tegelijk. Ik moest op de fiets afremmen voor een plotseling opdoemende vuilniswagen. Het kwam me te staan op een scheldpartij vanuit het open raam van een Mercedes, die door deze manoeuvre vijf seconden moest wachten: "Je mag hier niet stoppen, je had dóór moeten fietsen!"

van Annemieke Hendriks

Maar inmiddels zijn het niet meer alleen de Fassbinders met kornuiten die carnavalesk komen inbreken in het rauwe *Biergarten*-gejoel. De laatste jaren is *Trachten* hoogst modieuze herfstkledij. De warenhuizen hebben de etalages volhangen met barokke, punky en kinky varianten op de zeemleren en vilten uitingen van het goede leven. Een jonge redactrice van het ZDF-emanipatieprogramma *Mona Lisa* vertelde dat ook zij tegenwoordig in een *Dirndl*, zo'n hesje voor opgevoerde borstpartij, naar de Oktoberfeesten toog. Misschien is het, net als het naakt baden, een teken van die anarchistische Münchense traditie, die haaks lijkt te staan op de dimensie links/rechts. Een weerbarstige en moeilijk te duiden fenomeen, dat anarchisme. Zouden de keurige dames eronder vallen, die zich tegen het middaguur op de terrassen van de Viktualienmarkt verschansen achter enorme bieren en weeë witte kookworsten? Of de omstandigheid dat ik minstens tien keer per fiets over het asfalt naast dit marktplein in het stadshart had geracet toen ik ontdekte dat het een voetgangerszone betrof? Niemand, zelfs geen van de alom aanwezige agenten had me erop aangesproken.

De versnellingen van de geleende Münchense fiets hadden eveneens iets anarchistisch: ze gingen hun eigen gang. Zelfs de fiets had er geen vat meer op. Op het hellende fietspad langs de Isar, een van de weinige fietspaden in de stad, begaven ook de remmen het - nagenoeg voor de neus van een broodmagere oudere jongere die aan een fiets lag te sleutelen. "Wij zitten in het methadonprogram", vertelde zijn maatje Thomas (42) tijdens de reparatie. "Dat is

hier aan de overkant." Ze hadden er een dagtaak aan, legde hij uit, daarom hield bijna niemand het vol. Maar zij beiden wel, bezwoer hij. "Om acht uur methadon, negen uur therapie, tien uur dit, 11 uur dat... Daarom blijven we hier maar zitten. En wat brengt jou hier?" Ik ga een stuk schrijven over het linkse levensgevoel in München, zei ik. Thomas verslikte zich in zijn bier. "Hoezo dat?" Ik vertelde hem dat München bij Nederlanders een conservatieve klank heeft en Berlijn een progressieve. Terwijl de politieke verhoudingen van de laatste twintig jaar eerder andersom liggen. Wat betekende 'links' voor Thomas? "Ach weet je, links zijn, dat is een leuk speeltje van de generatie vóór ons, die van de *Achtundsechziger*. Nee, daar hebben wij geen last van."

Annemieke Hendriks is freelance journaliste en schrijft voor verschillende Duitse en Nederlandse kranten. De genoemde reportage over 'Links in München' zal te lezen zijn in De Groene [Amsterdammer](#) van 21/22 september.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/2802/links-in-munchen>